

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 35C/307/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314226746
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Dojčánová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2015:2314226746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudkyňou Mgr. Zuzanou Dojčánovou, v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO 36 864 421, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO 00 166 073, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietá.

Žalovanej súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 17.9.2012 doručenu súdu dňa 27.9.2012 domáhala, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dunajská Streda, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobkyne, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom (povinným): B. K., G.. XX.X.XXXX, (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil č. N. XXXXX/XXXX) v zákonom stanovenej lehote a rozsudkom, aby uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi z titulu majetkovej škody 125 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 385,- Eur a nahradiť trovy konania. Ďalej žalobkyňa v žalobe uviedla, že je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhla písomným podaním postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom (povinným): B. K., G.. XX.X.XXXX, (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil č. N. XXXXX/XXXX). Žalobkyňa poznamenala, že na označenie exekučnej veci používa všetky informácie, ktoré má k dispozícii. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Dunajská Streda a požiadal ho o udelenie poverenia. Prijatím žiadosti došlo k zákonnému založeniu povinnosti súdu rozhodnúť o žiadosti v rámci priznanej právomoci a v zákonom stanovenej dobe. Žalobkyňa v návrhu cituje znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinných v období od 1.2.2002 do 31.5.2010, 1.6.2010 do 31.5.2011 a od 1.6.2011. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 7.3.2011, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o žiadosti tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 7 mesiacov).

Ako dôkaz označila žalobkyňa príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti.

Uviedla, že popísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobkyňa v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobkyňa sa dozvedela o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobkyňa uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslila tak, že jej vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobkyňa vynaložila v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu IS 40 eur, administratívne a iné poplatky 15 eur. Celkovo vynaložila vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v tomto období sumu 125 eur. Zároveň si žalobkyňa uplatnila aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobkyne, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky a došlo k vyvolaniu rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyňa vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jej zákonných nárokov a základných práv a uviedla aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy a to: - neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobkyne v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobkyne resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo na rovnosť v spoločnosti, - úplne zbytočné a právne nezodpovedajúce časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobkyne, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobkyne, ale aj na strane jej majiteľov, - nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobkyne a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy a realizácia základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práva a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy použila žalobkyňa možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000 Sk, t. j. cca 660 eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní. Nemajetkovú ujmu vyčíslil sumou 660 eur za celých 12 mesiacov. Výpočet nároku uskutočnil alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie uvedenej doktríny ústavného súdu 660 eur za rok. V danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 219 dní.

Žalobkyňa uviedla, že postupovala podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18.3.2013 uviedla, že žalobu navrhuje zamietnuť. Zo žaloby nie je jasný titul nároku na náhradu škody. Jednak žalobkyňa namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. V žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobkyňa jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si uplatňuje svoj nárok. Čo sa týka prietahov v konaní žalobkyňa v žalobe neuvádza, aké kroky podnikla na odstránenie neželaného stavu. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Dňa 23.4.2012 boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012, vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby, je zrejmé, že žalobkyňa ich nepodala po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, pričom poškodený podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobkyňa neposkytla žiadnu súčinnosť, a tým zmarila akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o čo sama požiadala.

K nesprávnemu úradnému postupu žalovaná uviedla, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR z 3.3.2011 č.k. IV.ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26.09.2011 sp. zn. 3MCdo/11/2010, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29.03.2011 sp. zn. 5Cdo/291/2010 vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 vyplýva, že súd do 15 dní od doručenie žiadosti písomne poverí exekútora a táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), teda vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Nárok je teda v tejto časti neopodstatnený. V dôvodovej správe je k novelizovanému ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR.

Z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Z rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prietahy v konaní. Žalovaná ďalej uviedla, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobkyňa uvedené nepreukázala a preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má napr. predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Žalobkyňa nepreukázala existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Žalobkyňa vyčíslila uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou IS, udržiavanie a správu IS a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Žalobkyňa nekonkretizovala, či si predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobkyňa by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musela produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navyiac žalobkyňa ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Požadovať

paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Žalovaná ma za to, že žalobkyňa nepreukázala jednak vznik a ani výšku škody. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobkyňu neodbremeňuje ani množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií.

K uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaná citovala ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre žalobcu aj toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobkyňa tento prostriedok nevyužila, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov, keď predseda súd nemal možnosť zjednať nápravu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom žalobkyňa poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto nie sú bližšie konkretizované a taktiež nespresnila v čom a ako situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedených žalôb nevyplýva, preto žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Podnikateľská činnosť žalobkyne podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci, žalobkyňa je vnímaná ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb, a v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobkyne, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobkyne automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobkyne považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobkyňi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobkyne a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobkyne už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Žalovaná ďalej uviedla, že na základe uvedených skutočností zastáva názor, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu. Pre nepreukázanie splnenia základných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaná považuje žalobu za právne neopodstatnenú a žiada, aby ju súd v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania.

Žalobkyňa sa v stanovisku k vyjadreniu žalovanej zo dňa 4.6.2013 doručenom súdu dňa 21.6.2013 vyjadrila k jednotlivým námietkam žalovanej, pričom sa odvolávala na skutočnosti uvedené v žalobe a rozšírila právnu argumentáciu. Uviedla, že nesprávny úradný postup vidí v tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase (v legálnej lehote) a po uplynutí takto predpokladaného času bol v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné prieťahy. Doplnila, že štátny orgán musí vo veci konať aj bez urgencií a sťažností účastníka konania, ak mu v tom nebránia objektívne prekážky (ide o zákonný príkaz). Preto je pre existenciu prieťahov v konaní, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, ako aj pre nečinnosť súdu, právne irelevantné zaoberať sa typom a počtom urgencií a sťažností. Aby vylúčila pochybnosti o výške nároku, na preukázanie výšky majetkovej škody, zadala spracovanie znaleckého posudku Znaleckému ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave. Žalobkyňa poprela, že by marila predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalobkyňa odmietla vykreslenie jej podnikateľských aktivít uvedené žalovanou.

Krajský súd v Trnave, uznesením č.k. 23NcC/47/2012 - 24 zo 17.10.2012 rozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu v Dunajskej Strede sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 12C/174/2012 a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Galanta, ktorému vec napadla 8.2.2013. Okresný súd Galanta uznesením z 18.9.2014 sp. zn. 15C/37/2013 návrhy pôvodne vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12C/174/2012 vylúčil na samostatné konania.

Podľa ust. § 115a ods. 2 O.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

Podľa ust. § 200ea O.s.p. ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000,- eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Nakoľko sa jedná o drobný spor, v zmysle ustanovenia § 115a ods. 2 O. s. p. rozhodol súd vo veci bez nariadenia pojednávania, pričom vychádzal z predložených písomných dôkazov. Dňa 26.3.2015 bolo na úradnej tabuli súdu oznámené, že dňa 22.4.2015 o 14.15 hod. v pojednávacej miestnosti P2 bude vo veci verejne vyhlásený rozsudok podľa ust. § 115a ods. 2 O.s.p.. Účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku neboli prítomní.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s podstatným obsahom Návrhu zo dňa 17.9.2012, Vyjadrenia žalovanej zo dňa 18.3.2013, so stanoviskom žalobcu zo dňa 4.6.2013, v časti, v ktorej sa vzťahujú k prejednávanej veci, s podstatným obsahom spisu Okresného súdu Dunajská Streda spisová značka 10Er/1510/2010 a zistil tento skutkový stav veci:

Z obsahu spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10Er/1510/2010 súd zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný 27.9.2010 na exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého v Bratislave. Dňa 8.12.2010 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresný súd Dunajská Streda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnému B. K. na vymoženie istiny 996,- Eur s príslušenstvom (exekučným titulom v danej veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. A. XXXXX/XX, vydaný Slovenskou rozhodcovskou, a.s. dňa 7.7.2010, právoplatný 16.8.2010, vykonateľný 27.9.2010). Súd uznesením č. k. 10Er/1510/2010 - 33 zo dňa 7.3.2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v časti o vymoženie úveru poplatkov a nákladov vo výške 496,- Eur, zmenkového úroku 0,25% denne zo sumy 996,- Eur od 25.11.2009 do zaplataenia, zákonného úroku vo výške 6% ročne zo sumy 996,- Eur od 8.2.2010 do zaplataenia, čo do trov konania vo výške 300,13 Eur zamietol z dôvodu, že exekučný titul bol v tejto časti v rozpore so zákonom. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.4.2011. Dňa 7.3.2011 súd vydal poverenie pre exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pre vymoženie uloženej povinnosti 500,- Eur a trov exekúcie. Okresný súd Dunajská Streda uznesením č. k. 10Er/1510/2010 - 38 zo dňa 9.5.2011 exekúciu v časti o vymoženie úveru poplatkov a nákladov vo výške 496,- Eur, zmenkového úroku 0,25% denne zo sumy 996,- Eur od 25.11.2009 do zaplataenia, zákonného úroku vo výške 6% ročne zo sumy 996,- Eur od 8.2.2010 do zaplataenia, čo do trov konania vo výške 300,13 Eur zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7.7.2011.

Zo znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislava č. 1/2014 (založeného na súde pod Spr. 529/2014) vyplýva, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy nasledovne:

- žaloby NZP a NP spolu 30,76 Eur,
- žaloby ZE spolu 31,68 Eur.

Pokiaľ ide o posúdenie návrhu a stanoviska žalobkyne a vyjadrenia žalovanej súd vychádzal z ich obsahu. Právne posúdenie zistených okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 1.1.2013 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 1.1.2013 Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci Zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiním vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peňazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011 Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d), zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011 podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku platného od 01.06.2011 podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Súd sa ako s prvou vypořiadal s námietkou žalovanej, že žaloba bola podaná predčasne. Žalobkyňa sa podaním adresovaným priamo žalovanej a doručeným dňa 23.4.2012 domáhal v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z. predbežného prerokovania a uspokojenia nároku na náhradu škody. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku a podaním žaloby nebola dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Táto však uplynula počas tohto konania a preto má súd za to, že námietka žalovanej nie je dôvodná. Bolo nesporné, že nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov zo stany žalovanej uspokojený nebol.

Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody za nesprávny úradný postup z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (bez ohľadu na zavinenie). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou.

Nesprávnym úradným postupom môže byť aj oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prietahov" (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.6.2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009.

Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu, či bol vykonaný úradný postup bez splnenia zákonných podmienok a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla.

V danom prípade mal súd za preukázané, že exekučný súd po zistení, že exekučný titul je v časti v rozpore so zákonom žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia uznesením zo 7.3.2011 v časti zamietol. Zároveň dňa 7.3.2011 súd vydal poverenie pre súdneho exekútora v zostávajúcej časti. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.4.2011), exekúciu v zamietnutej časti zastavil uznesením zo 9.5.2011 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7.7.2011).

Súd má za to, že exekučný súd postupoval v súlade so zákonom. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. bolo v čase podania návrhu na vydanie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Podľa žalobkyne rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného

poriadku novelou účinnou od 01.06.2011. Takáto novela by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i). Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d) nasvedčuje aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 01.06.2011 o zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností, pre prípad neprípustnosti exekúcie. Uvedená novela č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (ASPI komentár k § 44 Exekučného poriadku). K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Zhodný názor vyplýva i z rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 6 CoE 60/2011 z 19.05.2011. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. V podstate podľa zdôvodnenia navrhovateľa by súd musel vydávať poverenie na základe rozhodcovského rozsudku v lehote 15 dní s poukazom na § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku aj v súčasnosti, keď o rozhodcovských rozsudkoch hovorí § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. V čase podania návrhov na vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Zákon síce určoval lehotu na vydanie poverenia na základe iných exekučných titulov, ale nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne (hoci len v časti). Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu nekladá (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013 č. k. II. ÚS 520/2012-39). Exekučný súd nemohol vydať poverenie pre exekútora predtým ako bolo jednoznačne zrejmé, v akom rozsahu bude prípustné exekúciu vykonať.

Na prípady ak súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, sa zákonná lehota nevzťahuje. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase.

Nárok na náhradu škody si žalobkyňa uplatňuje podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., keď podľa nej príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. Ohľadne prípadného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Ako v obdobnej veci už konštatoval Krajský súd Trnava v rozhodnutí sp. zn. 25Co/102/2013 z 2.7.2014 všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prieťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prieťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobkyne na prieťahy, v dôsledku žiadostí o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnej od 1.1.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarcu možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 1.1.2013. Absenciou predmetného rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prieťahov nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Ani samotné nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002).

Žalobkyňa tvrdila, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenie s omeškaním viac ako 7 mesiacov (viac ako 219 dní). Súd zistil, že súdny exekútor dňa 8.12.2010 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenia na vykonanie exekúcie dňa 7.3.2011, teda po 89 dňoch od doručenia žiadosti, čo je menej ako 3 mesiacov. Údaje žalobkyne sú nesprávne, zavádzajúce a vyplývajú z nich, že žalobkyňa ako oprávnená nemala o veci prehľad, na základe čoho vyznievajú jej vyjadrenia o údajnej majetkovej škode, či dôvodoch pre nemajetkovú škodu značne nedôveryhodne.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobkyňa napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku žiadnym spôsobom nepreukázala ich vznik. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa názoru súdu sa žalobkyňi nepodarilo vôbec preukázať, že by jej v súvislosti s postupom Okresného súdu Dunajská Streda v exekučnej veci vznikla akákoľvek majetková škoda, či ujma. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu nákladov spojených so správou a udržateľnosťou pohľadávky bez toho, aby ich bližšie špecifikovala (napr. koľko zamestnancov informačného systému spravovalo pohľadávky dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu, aké a kedy posielal urgencie exekučnému súdu), keď nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný už tým, že nesplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Znamená to, že vznik nákladov žalobkyne ako oprávnenej v exekučnom konaní na správu a udržateľnosť pohľadávky nie je v príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Dunajská Streda v exekučnej veci. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu. Žalobkyňa svoje tvrdenia o vzniku majetkovej škody v žalobe všeobecne popísané nijako nezdokladovala a určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku. Za relevantný dôkaz súd nepovažoval ani predložený znalecký posudok, keďže je zřejmé, že tento nebol vypracovaný v súvislosti s konaním týkajúcim sa konkrétnej vymáhanej pohľadávky, ale vychádzal zo všeobecných údajov.

V časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, rovnako ako pri vzniku majetkovej škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Nemajetková ujma automaticky nezávisí len od nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od vyššie uvedených skutočností, na základe ktorých nevidel súd dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora, s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Samotnú situáciu vyvolala sama žalobkyňa tým, že uprednostnila rozhodcovský pred všeobecným súdom, ktorý by vychádzal zo zákona č. 258/2001 Z. z o spotrebiteľských úveroch, zákonoch na ochranu spotrebiteľa a súdnej praxe. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom žalobkyňa poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizovala a nespresnila, v čom a ako situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy. Ako už bolo uvádzané žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní, sa nevedelo. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre žalobcu a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Žalobkyňa tento prostriedok nevyužila. O návrhu na vydanie poverenia bolo rozhodnuté. Skutočnosť, že vo veci išlo o prieťah, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedenej žaloby nevyplýva, preto žalobkyňa nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nepostačuje, ak je len sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina vzniku škody existuje skutočnosť,

s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu, čo v súdenom spore nebolo preukázané. Preto, ak by aj žalobkyni vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola preukázaná súvislosť ich vzniku s postupom Okresného súdu Dunajská Streda v exekučnej veci..

S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd mal rozhodnúť o udelení poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Žalobkyňa nepreukázala svoj nárok, nepreukázala splnenie základných zákonných podmienok v zmysle zákona NR SR č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a preto je návrh v celom rozsahu nedôvodný a bolo ho potrebné zamietnuť.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, úspešnej žalovanej však náhradu trov konania nepriznal, pretože nepreukázala, že by jej trovy konania vznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave, písomne alebo ústne do zápisnice.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z. č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.